

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem, se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 16. 3. 2022, č. j. 52 Af 54/2021 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Podnětem proti nečinnosti ze dne 4. 6. 2021 se žalobce domáhal zrušení zástavního práva, které žalovaný zřídil rozhodnutím ze dne 3. 7. 2014, č. j. 11350009/14/2809-25200-605057, k zajištění dobytosti daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Tento podnět odůvodnil žalobce tím, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 3. 2021, č. j. 2 Afs 186/2019 - 30, zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 4. 2018 o odvolání žalobce ve věci této daně, daň přestala být splatná a zástavní právo k nesplatné dani nemůže existovat. Žalovaný posoudil toto podání jako námitku proti nečinnosti a rozhodnutím ze dne 16. 9. 2021, č. j. 1479914/21/2809-00540-604504, tuto námitku podle § 159 odst. 3 daňového řádu zamítl.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud uvedl, že daň nebyla uhrazena, a proto zástavní právo trvalo i poté, co pravomocným stanovením daně zanikla účinnost zajišťovacího příkazu, na základě kterého bylo zřízeno. Podle krajského soudu je nutno rozlišovat zástavní právo ke stanovené neuhrazené dani podle § 170 daňového řádu a zástavní právo k zajištění nesplatné nebo nestanovené daňové povinnosti podle § 168 odst. 6 daňového řádu, na které podmínka pravomocného stanovení daně nedopadá. Zdůraznil, že zrušením rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 4. 2018 pozbylo stanovení daně právní moci, avšak daň byla stanovena nezrušeným prvostupňovým rozhodnutím (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 4 Afs 310/2020 - 43) a nebyla uhrazena, tedy podmínky trvání zástavního práva podle § 168 odst. 6 daňového řádu zůstaly zachovány a důvod k jeho zrušení nebyl dán. Na tomto závěru podle krajského soudu nic nemění ani žalobcův odkaz na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „*rozšířený senát*“) ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, podle kterého je rozhodnutí o zřízení zástavního práva svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce.

[4] K žalobcovu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 6 Afs 214/2020 - 54, a k argumentaci, že přestane-li být daň splatná, trvá daňový dluh jen v podobě naturální obligace, krajský soud uvedl, že občanský zákoník lze v oblasti daňového práva použít toliko subsidiárně v případě, kdy předpisy daňového práva neposkytují dostatečnou odpověď na danou problematiku. Trvání zástavního práva zřízeného podle § 168 odst. 6 daňového řádu je podle krajského soudu dostatečně odůvodněno právě tímto ustanovením, neboť po zániku účinnosti zajišťovacího příkazu trvá zástavní právo v rozsahu, který odpovídá výši zajištěné daně, která byla stanovena. Krajský soud tak neshledal prostor pro subsidiární použití občanského zákoníku.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcovu názoru o nutnosti prolomit zásadu ukotvení skutkového a právního stavu k době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Odkaz na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88, publ. pod č. 3948/2019 Sb. NSS, (dále jen „*usnesení Peklo na Čertovině*“) shledal krajský soud nepřipadným, neboť jde o skutkově odlišnou situaci z oblasti stavebního práva.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, protože krajský soud nevypořádal jeho námitku, že mu Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 19. 1. 2022 doměřilo daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 0 Kč, takže odpadl důvod existence zástavního práva. Žalovaný pak vydal dne 22. 2. 2022 potvrzení o zániku zástavního práva. Stěžovatel namítá, že podle usnesení rozšířeného senátu *Peklo na Čertovině* je třeba i po koncentraci soudního řízení vzít v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu v úvahu zrušení či změnu podmiňujícího rozhodnutí. Podle stěžovatele byly splněny podmínky formulované

pokračování

v tomto usnesení, a pokud se jimi krajský soud nezabýval, zůstala žalobní námitka nevypořádána.

[8] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud vadně vyložil § 168 odst. 6 daňového řádu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 4 Afs 310/2020 - 43, odlišující okamžik stanovení daně od okamžiku právní moci stanovené daně, podle stěžovatele vybočuje z dlouhé řady opačných rozsudků. Stěžovatel zdůrazňuje, že podle mnohokrát potvrzeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 73, platí, že bez pravomocného rozhodnutí o dani nemůže obstat ani pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o pokutě. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 1 Afs 54/2019 - 25, ze dne 11. 8. 2020, č. j. 6 Afs 130/2020 - 32, a ze dne 19. 11. 2020, č. j. 1 Afs 101/2019 - 75, stěžovatel konstatuje, že stanovenou daní podle § 147 daňového řádu se rozumí výhradně pravomocně stanovená daň. Pokud § 168 odst. 6 daňového řádu vyžaduje pro trvání existence zástavního práva stanovení daně, jde podle stěžovatele výhradně o pravomocně stanovenou daň. Zrušením rozhodnutí o odvolání ve věci daně tedy přestává být daň stanovena a zástavní právo v tomto rozsahu musí zaniknout.

[9] Názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 Afs 22/2018 - 36, označuje stěžovatel stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 10 Afs 174/2021 - 42, za judikaturní exces. Dodává, že 10. senát Nejvyššího správního soudu porušil svou povinnost předložit věc rozšířenému senátu, neboť názor obsažený v rozsudku č. j. 5 Afs 22/2018 - 36 není osamocený, ale ideově na něj navazuje právě zmíněný rozsudek č. j. 4 Afs 310/2020 - 43. Stěžovatel proto navrhuje věc předložit rozšířenému senátu s otázkou, zda stanovenou daní je jen daň stanovena pravomocně, či nepravomocně.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti neshledává žádný důvod ke zrušení napadeného rozsudku, ani jeho tvrzenou nepřezkoumatelnost. Zdůrazňuje, že nedošlo ke zrušení rozhodnutí o stanovení daně, daň zůstala stanovena, byť nepravomocně. K tomu odkazuje na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 310/2020 - 43. Dále poukazuje na rozdíl v podmínkách pro zřízení zástavního práva podle § 170 daňového řádu (vyžaduje pravomocné rozhodnutí vydané ve vyměřovacím řízení) a pro zřízení zástavního práva k zajištění nesplacené nebo nestanovené daňové povinnosti podle § 170 daňového řádu ve spojení s § 168 odst. 6 daňového řádu, které lze zřídit i k zajištění dosud nestanovené daně, tudíž se na něj podmínka pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení z povahy věci vztahovat nemůže. Zákon podle žalovaného předvídá kontinuální trvání takto zřízeného zástavního práva v případech, kdy zaniknou účinky zajišťovacího příkazu, a to v rozsahu, který odpovídá výši zajištěné daně, která byla stanovena nebo která se stala splatnou. Dále žalovaný uvádí, že nezjistil stěžovatelem tvrzený rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu, a dodává, že pohledávky na dani z přidané hodnoty za všechna čtvrtletí roku 2010 a příslušenství k nim se vážící nadále existují a jsou zástavním právem stále zajištěny.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, že mu Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 19. 1. 2022 doměřilo daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 0 Kč, takže odpadl důvod existence zástavního práva. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud již v odstavci 4 napadeného rozsudku upozornil na to, že tuto námitku stěžovatel uplatnil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a že v ní s odkazem na usnesení *Peklo na Čertovině* požadoval zohlednění zmíněné skutkové novoty (rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 1. 2022 i potvrzení o zániku zástavního práva ze dne 22. 2. 2022 byla vydána až po vydání napadeného rozhodnutí). Dále krajský soud v odstavci 15 napadeného rozsudku reagoval na stěžovatelův názor o nutnosti prolomit zásadu ukotvení skutkového a právního stavu k době rozhodování správních orgánů tak, že stěžovatelem odkazované usnesení *Peklo na Čertovině* (krajský soud chybně hovoří o rozsudku, to však nemá na jeho závěry žádný vliv) je nepřipadné, neboť řešilo odlišnou situaci z oblasti stavebního práva. Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud uvedenou námitku vypořádal, napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný. Správnost závěrů krajského soudu již není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku a bude posouzena v další části odůvodnění.

[14] Jádrem sporu mezi účastníky řízení je výklad § 168 odst. 6 daňového řádu, podle kterého „[p]okud daňový subjekt nesplní povinnost uloženou v zajišťovacím příkazu, může správce daně rozhodnout o zřízení zástavního práva k zajištění částky stanovené tímto zajišťovacím příkazem. Toto zástavní právo trvá v rozsahu, který odpovídá výši zajištěné daně, která byla stanovena nebo která se stala splatnou, po zániku účinnosti zajišťovacího příkazu z důvodů uvedených v odstavcích 4 a 5.“

[15] Žalovaný a krajský soud shodně vykládají toto ustanovení tak, že pro trvání zástavního práva i po zániku účinnosti zajišťovacího příkazu postačí, že je daň stanovena, aniž by musela být stanovena pravomocně. Vycházejí přitom ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 4 Afs 310/2020 - 43 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel naopak zastává názor, že daň musí být stanovena pravomocně, a závěry zmíněného rozsudku odmítá jako údajně vybočující z dlouhé řady opačných rozsudků.

[16] Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 4 Afs 310/2020 - 43 vyslovil, že „daň je daňovému subjektu vyměřena tehdy, pokud mu ji správce daně stanovil rozhodnutím o stanovení daně a toto rozhodnutí následně nabylo právní moci. Rozlišování pojmů stanovení a vyměření daně je pak zásadní zejména tehdy, je-li rozhodnutí o stanovení daně, tedy rozhodnutí o závazném určení konkrétní výše daňové povinnosti daňového subjektu, předmětem přezkumu v odvolacím řízení. V něm totiž může odvolací finanční orgán dospět k závěru, že daň byla stanovena v nesprávné výši, a jako taková musí proto být dále korigována. Je-li následně daň stanovena s konečnou platností, nastává okamžik právní moci rozhodnutí o stanovení daně, jenž je spojen také s okamžikem vyměření daně.“ Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „právní moc jako vlastnost rozhodnutí o stanovení daně je zásadní pro určení okamžiku, kdy byla daň závazně vyměřena a kdy nastává její splatnost. Není-li však rozhodnutí o stanovení daně dosud v právní moci či pozbylo-li právní moci po zrušení původního rozhodnutí žalovaného o odvolání, nelze mít automaticky za to, že došlo

pokračování

také ke zrušení [...] rozhodnutí o stanovení daně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS, totiž platí, že „právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej.“ ... Je tedy zřejmé, že pokud ke zrušení dodatečných platebních výměrů nedošlo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale až ze strany žalovaného, je třeba až do tohoto pozdějšího okamžiku uvedená rozhodnutí považovat za platná, správná a zákonná (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 2 Afs 140/2015 - 70).“

[17] K závěrům tohoto rozsudku se Nejvyšší správní soud přihlásil také v rozsudku ze dne 26. 9. 2023, č. j. 2 Afs 84/2022 - 27, kde uvedl, že „[b]ýt zrušujícím rozsudkem nedošlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty, která byla nadále stanovena (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Afs 309/2020-33), nastal v důsledku zrušujícího rozsudku stav, kdy daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2013, květen, červenec, srpen, září až prosinec 2014, únor až říjen 2015 a prosinec 2015 nebyla pravomocně stanovena (doměřena) a znovu se otevřelo odvolací řízení (viz též rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2023, č. j. 2 Afs 97/2022-21).“

[18] V naposledy zmíněném rozsudku ze dne 20. 1. 2023, č. j. 2 Afs 97/2022 - 21, Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „neshledal důvod k tomu, aby se odchýlil od rozsudku č. j. 4 Afs 310/2020 - 43, resp. jemu předcházejícího rozsudku ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Afs 309/2020 - 33, jejichž závěry jsou použitelné i na tuto věc. [...] Jak Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku č. j. 4 Afs 310/2020 - 43, pokud rozhodnutí o stanovení daně dosud není v právní moci či pozbylo-li právní moci po zrušení původního rozhodnutí žalovaného o odvolání, nelze mít automaticky za to, že došlo také ke zrušení rozhodnutí o stanovení daně (zde dodatečného platebního výměru).“

[19] Ani v nyní řešené věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od výše uvedených závěrů odchýlit. Na rozdíl od stěžovatelem zdůrazňovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 73, ze dne 27. 11. 2019, č. j. 1 Afs 54/2019 - 25, ze dne 11. 8. 2020, č. j. 6 Afs 130/2020 - 32, a ze dne 9. 2. 2022, č. j. 10 Afs 174/2021 - 42, ve kterých šlo o stanovení penále či výši pokuty za opožděné tvrzení daně, což logicky vyžaduje, aby daň byla stanovena pravomocně, v případě stěžovatele jde o zástavní právo zřízené na základě zajišťovacích příkazů, což je skutkově zcela odlišná situace. Nejvyšší správní soud tak neshledal ve své judikatuře rozpor, kvůli kterému by bylo třeba věc předložit rozšířenému senátu a jehož vyřešení by zároveň bylo nezbytné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti v nyní řešené věci.

[20] Citovaný § 168 odst. 6 daňového řádu podle důvodové zprávy i podle komentářové literatury (Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žišková, M. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011) vychází z tzv. kontinuity zástavního práva, tedy že zástavní právo za stanovených podmínek trvá i po zániku účinnosti zajišťovacího příkazu.

[21] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017 - 48, publ. pod č. 3975/2020 Sb. NSS, „[z]řízení zástavního práva k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem podle § 168 odst. 6 daňového řádu má

povahu zajišťovací a působí na daňový subjekt tak, aby svou daňovou povinnost splnil. Má ovšem i funkci ubrazovací, která spočívá v možnosti správce daně dosáhnout uspokojení ze zástavy v případě, kdy daňový subjekt nesplní svou povinnost v zajišťovacím příkazu, a to zpeněžením zástavy jejím nuceným prodejem zpravidla v dražbě a náhradním plněním z výtěžku prodeje. V případě zajišťovacího příkazu vykonatelného v okamžiku jeho vydání se tak stejně jako u bezprostředně nařízené daňové exekuce jedná o efektivní nástroj, jak zajistit, že po oznámení zajišťovacího příkazu daňovému subjektu nezmizí bez dalšího majetek z jeho vlastnictví, a tedy nedojde ke zmaření cíle správy daní, na rozdíl od exekuce prodejem však umožní daňovému subjektu disponovat s jeho majetkem, aby mohl pokračovat v podnikatelské činnosti a využít jej optimálně tak, aby mohl zaplatit částku stanovenou v zajišťovacím příkazu, či nabídnout správci daně alternativu plnění této povinnosti například prostřednictvím splátek. Nadto nic nebrání tomu, aby správce daně přistoupil k daňové exekuci prodejem nemovitostí později.“

[22] Smyslem a účelem zřízení zástavního práva, které Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku označuje za méně invazivní, než je daňová exekuce, neboť s sebou nenese zvýšené riziko ekonomické likvidace daňového subjektu, je zajištění toho, aby nedošlo ke zmaření cíle správy daní, tj. aby se daňový subjekt nezbavil majetku ve snaze vyhnout se své daňové povinnosti. Tento účel zástavního práva je třeba mít na zřeteli i při výkladu § 168 odst. 6 daňového řádu. Pokud dojde ke zrušení rozhodnutí o odvolání proti (dodatečnému) platebnímu výměru, daň nadále není stanovena pravomocně. To však ještě automaticky neznamená, že daň již vyměřena či doměřena (tj. pravomocně stanovena) nebude; výsledek odvolacího řízení totiž nelze předjímat. I za této situace tak zástavní právo, které bylo zřízeno k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem, plní svůj účel, neboť brání případnému zmaření cíle správy daní.

[23] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem v tom, že zástavní právo podle § 168 odst. 6 věty druhé daňového řádu trvá po zániku účinnosti zajišťovacího příkazu i tehdy, pokud dojde ke zrušení rozhodnutí o odvolání proti (dodatečnému) platebnímu výměru a daň je stanovena toliko nepravomocně. Tato kasační námitka tudíž není důvodná.

[24] Pro úplnost lze poznamenat, že kdyby stěžovatel složil jistotu stanovenou v zajišťovacím příkazu na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 nebo kdyby žalovaný provedl daňovou exekuci, nevznikl by stěžovateli v důsledku zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 4. 2018 o jeho odvolání ve věci této daně vratitelný přeplatek (srov. zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 310/2020 - 43), a příslušné finanční prostředky by tak zůstaly v dispozici žalovaného až do právní moci rozhodnutí o stanovení daně. I z tohoto hlediska je proto logické, že po stejnou dobu trvá také zástavní právo.

[25] Vycházejí z těchto úvah Nejvyšší správní soud dodává, že jeden z dluhů zajištěných zástavním právem zanikl teprve v okamžiku, kdy Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 19. 1. 2022 doměřilo stěžovateli daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 0 Kč. Ke dni vydání rozhodnutí žalovaného nicméně existovalo rozhodnutí o stanovení daně, byť nepravomocné, a nebyl tudíž dán stěžovatelem v kasační stížnosti tvrzený důvod pro zrušení zástavního práva. Žalovaný ostatně sám bez zbytečného prodlení po doměření „nulové“ daně z příjmů vystavil

pokračování

„*potvrzení o částečném zániku zástavního práva*“ ze dne 22. 2. 2022 a podal návrh na jeho vklad do katastru nemovitostí. Kdyby takto nepostupoval, stěžovateli nic nebránilo v tom, aby znovu podal námitku podle § 159 odst. 6 daňového řádu (nečinnost žalovaného při zániku zástavního práva). Účinná ochrana stěžovatelových práv tak byla zajištěna, aniž by bylo třeba prolamovat zásadu stanovenou v § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud tedy správně vyhodnotil, že nebyly splněny podmínky pro mimořádné prolomení této zásady.

[26] Nejvyšší správní soud zároveň nepřehlédl, že žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2014 nezřídil zástavní právo jen k zajištění nesplněné povinnosti týkající se daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, nýbrž také k zajištění nesplněné povinnosti na dani z přidané hodnoty za rok 2010. Zmíněné rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 1. 2022 tak vedlo pouze k tomu, že se snížil rozsah dluhů zajištěných zástavním právem zřízeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 7. 2014. Stěžovatel by tudíž v tomto řízení výmazu zástavního práva stejně dosáhnout nemohl.

[27] Lze tedy uzavřít, že krajský soud vyložil výše citované ustanovení v souladu s relevantní judikaturou. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu